

Llei de la funció pública (Text refós per LesLleis.com)

Índex

[Mostra/Amaga]

- Exposició de motius

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 15 de desembre del 2000 ha aprovat la següent:

Llei de la funció pública

Exposició de motius

El Govern d'Andorra, en el procés de desenvolupament institucional de l'Estat dissenyat per la Constitució, ha assumit, entre altres compromisos, aprofundir en la modernització del sector públic amb la finalitat de dotar-se d'una Administració pública moderna, professional i eficient que, desenvolupant els serveis amb qualitat, transmeti confiança en el desenvolupament de la seva activitat.

Amb aquesta finalitat, el Govern ha definit com a valors que han de presidir l'actuació administrativa: l'orientació al servei, al ciutadà i als resultats; el desenvolupament de l'actuació administrativa amb criteris professionals; la claredat en els rols, els sistemes de gestió i els procediments; el compromís amb els objectius de l'Administració; la comunicació clara, oportuna i suficient, i el treball en equip. Valors que han d'emmarcar tots els processos de modernització que es portin a terme.

Però, sens dubte, la transformació de l'activitat administrativa no s'aconsegueix sense la clara implicació dels seus recursos humans. Per això, el Govern considera bàsic que l'Administració compti amb persones motivades per desenvolupar la seva vida professional en les tasques públiques i amb capacitat d'adaptació permanent als canvis organitzatius continus que la posada en pràctica de les finalitats de l'Estat i els nous temps demanen. Es tracta que siguin professionals que utilitzen com a marc d'actuació la imparcialitat i l'eficiència i que gaudeixin del respecte dels ciutadans.

El disseny de nous sistemes de gestió dels recursos humans, juntament amb una política retributiva equitativa en què prevalguin les responsabilitats organitzatives que es desenvolupen, són elements necessaris per motivar els funcionaris i implicar-los en els projectes de modernització.

Fins ara, la situació ha estat presidida per una dispersió de normes sobre personal, en la majoria dels casos anteriors a la Constitució, que confirma la necessitat de dotar-se d'una Llei que, adaptada als nous temps i receptora de la nostra realitat social i d'Estat, reguli de forma integrada el règim de la funció pública.

La Llei té rang de qualificada quan es refereix a l'accés a la funció pública i als seus requisits, recollit com a dret fonamental en l'article 25 de la Constitució que ha de regular-se mitjançant llei qualificada d'acord amb l'article 40 de la mateixa Norma Fonamental. Tanmateix, el caràcter de llei qualificada, amb les restriccions que es deriven dels articles 57.3 i 60.2 de la pròpia Constitució, només pot predicar-se del capítol II del títol II de la Llei (sistema de provisió de places) i de la disposició addicional primera (integració dels funcionaris i dels contractuals), en ser aquests els únics aspectes de la Llei que afecten aquest dret fonamental, mentre que la regulació restant no pot veure's constrenyida per aquestes restriccions.

La Llei aborda el règim de la funció pública de l'Administració general, però amb la intenció integradora sobre la matèria, s'inclouen, també, en l'àmbit de la Llei a l'Administració de justícia i els comuns, per això els hi dedica uns títols específics: títols que informen dels principis a seguir i proporcionen pautes generals per a l'eficàcia de la gestió global dels recursos humans de la nostra Administració pública.

En l'àmbit anterior, la Llei afronta la regulació del règim de la funció pública utilitzant com a premisses, d'una banda, la naturalesa estatutària de la relació jurídica de treball dels seus funcionaris, i, d'altra banda, incorporant al seu articulat el sistema de mèrit, propi de les administracions avançades i que, a més, sustenta els valors ja enunciats. Ambdues premisses condueixen a reconèixer, com a principis informadors del règim de la funció pública, l'eficiència, la professionalitat, la neutralitat i l'equitat.

Els principis anteriors es troben en els diversos títols i capítols de la Llei, mitjançant el reconeixement de l'estabilitat dels funcionaris condicionada al seu acompliment; la regulació de la matèria es realitza a través de les estructures següents: un sistema d'ingrés i promoció objectiu; un sistema de classificació adaptat a l'organització i suficientment flexible per adaptar-se a criteris organitzatius funcionals o a criteris de procés i que, alhora, facilita el desenvolupament professional; un sistema retributiu ordenat i equitatiu; i un sistema d'avaluació de l'acompliment relacionat amb els objectius de l'Administració.

El Govern, a més d'incorporar a la Llei els diversos sistemes de gestió dels recursos humans, amb la naturalesa i l'abast exposats, es pronuncia de manera definitiva sobre altres aspectes que, per la seva importància, es detallen breument.

En primer lloc aclareix les diverses regulacions d'ocupació que han d'existir a l'Administració. A partir d'ara, els funcionaris seran els qui ocupin les funcions permanents. Els agents de l'Administració de caràcter indefinit pal·liaran la possible falta de professionals en determinats llocs reservats a funcionaris. Els agents de l'Administració de caràcter eventual atendran les activitats temporals que hagin de prestar-se i, finalment, la tipologia de personal de relació especial s'assignarà a qui, per confiança tècnica i política, assisteixi els alts càrrecs.

Seguint el criteri del paràgraf anterior, s'incorporen a la funció pública els professionals que, per prestar funcions permanents de l'Administració, hi mantenien una relació contractual. S'integra en la Llei una realitat i es dona resposta a la justa superació de la incertesa que mantenien els contractuals.

Com a punt important, la Llei també aclareix l'anomenat àmbit de la funció pública, és a dir, la delimitació, en el si de l'Administració, de les funcions professionals i les funcions polítiques. La Llei, a aquest efecte, qualifica la figura del director, tot mantenint l'alt grau de confiança que ha de tenir amb el Govern, com el càrrec professional de rang jeràrquic més alt en l'estructura organitzativa i, per tant, reservat a funcionaris.

Es reconeix la gran importància de la matèria de funció pública. Per això, per la seva naturalesa horitzontal, incorpora en l'estructura, com a òrgan competent en la gestió de la funció pública, una Secretaria d'Estat. La política de recursos humans, lògicament, la defineix el Govern, però l'execució d'aquesta política, que transcendeix a totes les direccions, ha de ser desenvolupada, per a tota l'Administració general, de forma harmònica, fet que requereix un òrgan administratiu amb rang suficient.

Finalment, s'ha de ressaltar el que la Llei, si bé garanteix l'estabilitat en el treball, ho fa sense perjudici de condicionar-la, d'una banda, a l'acompliment individual del funcionari avaluat mitjançant un sistema que la mateixa norma regula i, de l'altra, a la dimensió organitzativa necessària per al compliment dels objectius públics. Ambdues circumstàncies permeten conciliar l'interès del funcionari com treballador i l'interès públic que evidentment és objecte de l'Administració general.

Registreu-vos a LesLleis.com per
accedir al contingut complert d'aquesta pàgina.